

Arrest

nr. 62 382 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kameroense nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 1 april 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij en haar advocaat M. VAN LAER, die tevens verschijnt voor de eerste verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 oktober 2002, in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een visum type D afgeleverd met het oog op het volgen van studies, België binnen.

1.2. Op 21 november 2002 werd verzoeker in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR) geldig tot 31 oktober 2003. Op 4 juli 2003 werd de geldigheidsduur van verzoekers BIVR verlengd tot 31 oktober 2004.

1.3. Verzoekster, die beschikte over een nationaal paspoort voorzien van een visum type D afgeleverd door de Belgische ambassade te Kameroen, vervoegde haar echtgenoot in België op 25 november 2003.

1.4. Verzoekster werd op 15 januari 2004 in het bezit gesteld van een BIVR geldig tot 31 oktober 2004.

1.5. Verzoeker keerde op 4 oktober 2004 terug naar Kameroen. Verzoekster geeft aan dat zij haar echtgenoot vergezelde.

1.6. Verzoeker kwam op 4 februari 2006, in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een visum type D afgeleverd met het oog op het volgen van studies, België opnieuw binnen.

1.7. Verzoeker werd op 2 maart 2006 in het bezit gesteld van een BIVR, geldig tot 31 oktober 2006. Op 12 oktober 2006 werd de geldigheidsduur van dit BIVR verlengd tot 31 oktober 2007.

1.8. Verzoekster vervoegde haar echtgenoot op 22 december 2006, nadat zij door de Belgische ambassade te Kameroen in het bezit was gesteld van een visum type D.

1.9. Op 16 januari 2007 werd verzoekster in het bezit gesteld van een BIVR geldig tot 31 oktober 2007.

1.10. De geldigheidsduur van de verblijfstitels van verzoekers werd – in functie van de studies van verzoeker – verscheidene malen verlengd, een laatste maal tot 31 maart 2010.

1.11. Op 8 december 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 15 december 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond verklaard werd en de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard, die verzoekers op 2 maart 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door en op 13.10.2010 werd aangevuld door :

[A., E.]

nationaliteit: Kameroen

[...]

en echtgenote

[K., F.]

nationaliteit: Kameroen

[...]

en kinderen

[F., M.-C.]

nationaliteit: Kameroen

[...]

[A., B. – R.]

nationaliteit: Kameroen

[...]

[A., J. – R.]

nationaliteit: Kameroen

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd wensen te worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen beroepen zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium vereist onder meer een ononderbroken verblijf van 5 jaar in België ten laatste bereikt op 15.12.2009. Uit de eigen verklaring van betrokkenen en uit de studie van hun administratief dossier blijkt dat de heer [A.] een verblijf als doctoraatsstudent heeft gekend en dat mevrouw [K.] haar echtgenoot in het kader van gezinshereniging is gevolgd. Het verblijf van betrokkenen heeft geduurd van 21.11.2002 tot 04.10.2003, datum van terugkeer naar Douala, Kameroen, en van 04.02.2006 datum van terugkeer naar België, waar betrokkenen sindsdien tot indiening van de aanvraag 9bis ononderbroken hebben verbleven. Het ononderbroken verblijf op het grondgebied van betrokkenen gaat dus pas in vanaf 04.02.2006, wat betekent dat de duur ervan niet beantwoordt aan de vereiste gesteld in criterium 2.8A en betrokkenen bijgevolg geen aanspraak kunnen maken op het criterium 2.8A.

Qua verblijfsduur zouden betrokkenen eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doen betrokkenen niet. Ze voegen het doctoraatsdiploma van de heer [A.] toe, alsook een aanvraag op naam van mevrouw [K.] voor een arbeidskaart C, een attest van werkbereid van de VDAB, een attest van vrijwilligerswerk en een getuigschrift van de opleiding verkoop, alle eveneens op naam van mevrouw [K.]. Deze documenten kunnen echter niet in voordeel van betrokkenen weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn. Bijgevolg kunnen betrokkenen geen aanspraak maken op het criterium 2.8B.

Het feit dat betrokkenen tussen 21.11.2002 en 04.10.2003 in België hebben verbleven en er sinds februari 2006 opnieuw verblijven, de heer [A.] hier gestudeerd heeft, mevrouw [K.] opleidingen heeft gevolgd, ze werkbereid zijn, mevrouw [K.] regelmatig vrijwilligerswerk verricht, ze het Nederlands, Frans en Engels beheersen, hun oudste zoon naar de kinderopvang gaat, ze een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze lovenswaardige elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Het feit dat hun dochter hier naar een Franstalige school gaat, kan evenmin aanzien worden als een grond voor regularisatie, aangezien betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen beroepen zich eveneens op het feit dat er sprake is van een andere prangende humanitaire situatie, maar ze verzuimen het om te verduidelijken wat deze [...] prangende situatie juist zou kunnen inhouden.

Wat betreft het feit dat betrokkenen de wet naleven, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft de opmerking dat de integratie van betrokkenen in de Belgische samenleving als niet ononderbroken dient te worden beschouwd en dat het daarom onredelijk zou zijn het criterium 2.8A voor betrokkenen niet toe te passen, willen wij verwijzen naar het feit dat het de vereiste van 'ononderbroken zijn' naar het verblijf verwijst en niet naar het element integratie.

Wat betreft de bewering van de advocaat van betrokkenen dat het verblijf van betrokkenen gereguleerd dient te worden omdat hun situatie voldoet aan de andere voorwaarden gesteld in criterium 2.8A en omdat hun integratie uitstekend is, terwijl andere vreemdelingen met jaren illegaal verblijf beloond zouden worden met de toekenning van een verblijfsrecht, willen wij opmerken dat elke regularisatieaanvraag onafhankelijk en afzonderlijk wordt onderzocht en aan de criteria waarop betrokkenen zich beroepen, wordt getoetst. Het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkenen met zich mee."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 2 maart 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster op 2 maart 2011 ter kennis werd gebracht, bevat volgende motivering:

"De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Over de ontvankelijkheid

Luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten van *"de feiten en de middelen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers geen enkel middel ontwikkelen met betrekking tot de tweede en de derde bestreden beslissing en evenmin uiteenzetten hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van deze beslissingen die gegrond zijn op eigen juridische en feitelijke motieven.

Bijgevolg is het beroep onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsverplichting.

Zij lichten hun middel als volgt toe:

"[...] Er is een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de motieven van een beslissing op zichzelf in feite en in rechte juist zijn, maar tussen die motieven en de inhoud van de beslissing een kennelijke wanverhouding bestaat." (R.v.St. 8 februari 1999, nr. 78.606.)

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.” (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf R.v.St. 7 december 2001, nr. 101.624).” (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

De instructie d.d. 19.07.2009 stelt in het criterium 2.8 A, waarop verzoekers zich beroepen, naast de duurzame lokale verankering en (de poging tot het verkrijgen van) legaal verblijf voor 18.03.2008, als voorwaarde “een langdurig ononderbroken verblijf in België dat minimum 5 jaar bedraagt”.

De bovenvermelde instructie werd door de Raad van State vernietigd op 11.12.2009. Aldus valt de beoordeling van de aanvragen 9 bis opnieuw binnen de discretionaire bevoegdheid van de bevoegde Minister.

De ratio legis van de instructie was om de mensen die langdurig in België verblijven, zich in die periode goed geïntegreerd hebben en die voor het regeerakkoord bekend gemaakt werd getracht hebben zich in regel te stellen, de kans te geven hun leven verder uit te bouwen in België en dit op een legale manier. De bedoeling van de vereiste ‘vijf jaar ononderbroken verblijf in België aantonen’ uit de instructie ligt enerzijds in het feit dat een langdurig ononderbroken verblijf indirect de integratie van de betrokkenen aantoon, en anderzijds in het voorkomen van een aanzuigeffect waarbij mensen die ooit asiel hebben aangevraagd in België en vervolgens bv. naar Nederland vertrokken om daar verblijf proberen te krijgen, nu hier opnieuw hun kans zouden komen wagen.

Om redelijk te verantwoorden beslissingen te kunnen nemen dienen de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken deze ratio legis te respecteren bij het uitoefenen van de discretionaire bevoegdheid.

Elk redelijk denkend mens ziet in dat verzoekers binnen de doelgroep van de vernietigde instructie vallen: zij verblijven zoals reeds vermeld reeds sinds 2002 op een legale manier in België afgezien van de periode tussen oktober 2004 en februari 2006 (d.w.z. 15 maanden) - wat een verblijf van meer dan zeven jaar behelst. Omdat de studiebeurs van verzoeker niet verlengd werd en het gezin geenszins de Belgische wetten wenste te schenden besloten zij in oktober 2004 terug te keren naar Kameroen om nadien op legale wijze terug te keren naar België. Dit kan hen allerminst kwalijk genomen worden, integendeel, het maakt duidelijk dat verzoekers steeds de wet naleven, hoe moeilijk dit op dat moment voor hen ook was. Gedurende hun tijdelijke verblijf buiten België werden tevens de banden die verzoekers hadden met België behouden; zij onderhielden bv. contact met hun Belgische vrienden, leerkrachten en studiegenoten. Verzoeker werkte in opdracht van het Tropisch instituut verder aan zijn doctoraat. Hun integratie in en sociale banden met de Belgische samenleving werden dus niet onderbroken.

De bestreden beslissing heeft als onredelijk gevolg dat verzoekers, die steeds legaal verbleven hebben in België en om dit te bereiken zelfs tijdelijk zijn teruggekeerd naar Kameroen, gestraft worden voor het naleven van de wet — en dit terwijl zij wel voldoen aan de andere voorwaarden en hun integratie werkelijk uitstekend is, terwijl anderen die gedurende verscheidene jaren illegaal in België verbleven, hiervoor beloond worden met de toekenning van een verblijfsrecht van onbepaalde duur!

Het verschil tussen een legaal en een illegaal verblijf is groot, en het is disproportioneel en dus onredelijk om verzoekers het legaal verblijf te ontfemen omwille van het feit dat zij gedurende een korte periode afwezig waren, terwijl zij wel alle banden en integratie behielden.

Tenminste dient aanvaard te worden dat de situatie van verzoekers prangend humanitair te noemen is - een begrip dat nergens uitgelegd werd en binnen de discretionaire bevoegdheid van de Minister gemakkelijk aangewend kan worden om dossiers zoals dat van verzoekers op te vangen.

De bestreden beslissing is dan ook op een onredelijke manier genomen.

De materiële motiveringsverplichting is zo geschonden.

Tenslotte is het artikel 9 bis, zoals geïnterpreteerd door de instructie d.d. 19.07.2009, geschonden doordat de Dienst Vreemdelingenzaken op een onredelijke en slecht gemotiveerde manier heeft geweigerd dit artikel toe te passen op de situatie van verzoekers.”

4.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat verzoekers zelf aangeven dat zij niet voldoen aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om in aanmerking te komen voor het “criterium 2.8A van de instructie”, met name de vereiste van een ononderbroken verblijf in België van ten minste vijf jaar. Hij stelt verder dat in de eerste bestreden beslissing rekening is gehouden met de integratie van verzoekers en dat het niet kennelijk onredelijk is om de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond te verklaren omdat niet werd voldaan aan de vooropgestelde criteria. Daarnaast betoogt hij dat verzoekers niet aantonen dat de ‘ratio legis’ van voormeld criterium 2.8A werd geschonden.

4.3.1. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – bepaling die de juridische grondslag vormt van de eerste bestreden beslissing – luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt voor wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden, wanneer een ontvankelijke aanvraag werd ingediend. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen. Verzoekers hebben in hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden expliciet verwezen naar deze beleidslijnen en meer specifiek naar punten 2, 2.8A en 2.8B van de richtlijn van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers geven correct aan dat voormelde instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Verzoekers geven aan van oordeel te zijn dat verweerder ten onrechte oordeelde dat zij zich niet bevinden in een situatie zoals omschreven in punt 2.8A van de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009.

In punt 2.8A van de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009 wordt gesteld dat de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum vijf jaar bedraagt en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of die voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te verkrijgen in aanmerking komt om tot een verblijf gemachtigd te worden. Verzoekers betwisten niet dat zij in oktober 2004 terugkeerden naar Kameroen en pas in februari 2006 opnieuw naar België kwamen. Dit gegeven vindt tevens steun in de stukken van het administratief dossier. Verweerder kon dan ook oordelen dat verzoekers voorafgaand aan hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden geen vijf jaar ononderbroken in het Rijk hebben verbleven. In de beleidsinstructie wordt, zoals reeds gesteld, immers uitdrukkelijk aangegeven dat een ‘ononderbroken’ verblijf van ten minste vijf jaar op 15 december 2009 vereist is. Er blijkt dan ook niet dat verweerder de zichzelf opgelegde normen niet heeft gerespecteerd. Verzoekers verwijzen nog naar de ‘ratio legis’ van de beleidsinstructie doch zij lichten op geen enkele wijze toe uit welk(e) stuk(ken) de door hen uiteengezette ‘ratio legis’ zou blijken. De Raad benadrukt

verder dat het aan de bevoegde staatssecretaris toekomt om te bepalen in welke gevallen hij een verblijfsmachtiging toestaat en dat hij zijn beoordelingsbevoegdheid niet te buiten gaat indien hij oordeelt dat geen verblijfsmachtiging dient te worden toegekend aan een vreemdeling die voorhoudt duurzaam lokaal verankerd en geïntegreerd te zijn in België, doch die op het ogenblik dat hij een verblijfsmachtiging aanvroeg geen vijf jaar ononderbroken in het Rijk aanwezig was. Het gegeven dat verzoekers steeds legaal in België hebben verbleven doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoekers wisten of dienden te weten dat zij slechts waren toegelaten tot een verblijf in België teneinde verzoeker in de mogelijkheid te stellen zijn studies of zijn doctoraat af te maken. Zij kunnen dan ook niet in redelijkheid voorhouden dat zij thans ‘gestraft’ worden voor het naleven van de wet. Verzoekers tonen ook niet aan dat zij zich in een “*prangend humanitair(e)*” situatie bevinden en stellen ten onrechte dat dit begrip nergens uitgelegd wordt. In de beleidsrichtlijn van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt immers gesteld “*dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM.*” Verzoekers maken gelet op wat voorafgaat ook niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing disproportioneel zou zijn.

Er dient dan ook te worden besloten dat de uiteenzetting van verzoekers niet toelaat te concluderen dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden of dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

4.3.2. Aangezien geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers evenmin gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK